

[Chr. Christensen]

nansåret til kalenderåret. Den styrkelse og præcisering af formandens stemme, der ligger i forslaget, finder vi også meget positiv. På den baggrund kan vi anbefale at stemme for flertallets forslag.

Men derudover er der jo stillet en del ændringsforslag fra forskellige mindretal, herunder bl. a. forslag om en stedfortræderordning i finansudvalget. En sådan ordning finder vi meget påkrævet, og vi vil derfor anbefale, at man slutter op bag dette ændringsforslag.

Som det fremgår af betænkningen, er vi medforslagsstillere til en del af de skiftende mindretalsforslag, og dem vil vi selvfølgelig stemme for, men vi må afvise ændringsforslagene fra fremskridtspartiet.

Waldorff (VS):

Jeg vil gerne starte med en venlig tak til formanden og til de store partier, fordi også VS kan få lov at få ordet i dag – så længe det nu varer.

Jeg har checket forretningsordenen, og så vidt jeg kan se, er sarkastiske udtalelser tilfaldt, hvis de vedrører den behandlede sag, og det må det vel siges at gøre i dette tilfælde.

Der er måske nogen, der vil spørge, om den sarkasme er malplaceret, det kunne jeg forestille mig at de store partier, som står bag ændringsforslagene, nok synes, så jeg bliver nok nødt til at komme med nogle begrundelser.

Regeringen – regeringspartiet skal man sige i dette tilfælde – og nogle af de borgerlige partier har sat sig for at indskrænke de muligheder, som vi andre har for at bruge folketinget til at arbejde for det, som vi nu engang er valgt til at arbejde for. Demokratiets skal kendes på sin praksis og ikke på de grundlovstaler, som holdes af repræsentanter for de regerende, de herskende partier.

Forslaget til ny forretningsorden er for os at se et bevidst og groft forsøg på at beskytte den til enhver tid siddende regering mod generende kritik og afslørende dagsordensforslag. Taletidsindskrænkningerne er en forstærkning af tendenserne til, at de traditionelle forligspartier ordner sagerne indbyrdes, og så er det klart nok, at man ikke har den store interesse i, at partier, som står uden for forligsmageriet, skal have lejlighed til at udbrede sig med en kritik af det, der foregår.

Det er jo heller ikke tilfældigt, at bagmændene for disse, som vi opfatter det, angreb på den egentlige opposition er socialdemokratiet som regeringsparti, venstre som tidligere regeringsparti og det konservative folkeparti, hvis leder går med en statsminister i maven.

Indskrænkningerne af vores arbejdsbetingelser og muligheder for en bred politisk agitation i folketinget har selvfølgelig to årsager: dels at der er sket en polarisering i befolkningen, en radikalisering både til højre og til venstre, dels at der er sket en større partimæssig spredning. Disse ting er begribeligvis konsekvenser af den økonomiske og den politiske udvikling, og de er konsekvenser af, at man har demokratiske vilkår i Danmark. Når de gamle og fordums store partier nu vil bruge bureaukratiske midler til at modarbejde disse konsekvenser af befolkningens politiske valg, kan det kun forstås som en underkendelse af selve de demokratiske processer. Uanset hvor illusorisk demokratiet på mange måder er, må det fastholdes, at der eksisterer sådanne demokratiske processer, som det er vigtigt at fastholde for alle.

Man er altså utilfreds med befolkningens valg af partier, og her ser man så en række initiativer, som er parallelle til andre ting, vi har set det sidste år, og som består i forsøg på indskrænkning af retssikkerheden og forsøg på indskrænkning af de demokratiske rettigheder, hvad enten det er faglige kampskridt eller forskellige måder at ytre sig på.

Vi forudser, at de magthavende en dag – det kan være andre end dem, som i dag sidder i folketinget – vil tage konsekvensen af befolkningens umodenhed og tage skridt til bureaukratisk at indskrænke antallet af partier. Vi forudser, at de magthavende – og det vil givet være andre end dem, som sidder i folketinget i dag – en dag vil komme i en situation, hvor deres eneste mulighed for at opretholde den gode ro og orden vil være at udskifte folket.

Er det at svinge sig for højt op over nogle ting, som helt banalt drejer sig om at ændre folketingets forretningsorden? Det mener jeg ikke det er, hvis man ser på, hvad der ligger i forslagene. Der er udvidede beføjelser til formanden til at afgøre, om de spørgsmål, medlemmerne har lyst til at stille, nu også må stilles. Jeg er ikke det fjerneste bekymret i anledning af den bestemmelse med den nuværende formand, men hvis – for at sige det